

BODA MAGDOLNA

apám

*a szemem csukva
de recebártyámon táncol
a képe mint éjjeli lepke
a konybaablakom előtt
teát kortyol és a
tibeti szerzetesekről beszél*

*hosszú kortyokban
nyeli emlékeit
nem akarok figyelni
szemem összeszorítom
nem engedem közelembre*

*üljön csak az árnyéka
szembéjamon
hallgatom lélegzését
mikor nyel nyelek én is
most úgy szeretjük egymást
mint közeli rokonok*

milyen idilli kép

*apám sose beszélt a tibeti szerzetesekről
Karádyt imádta részegen anyám helyett
minket is megvert vagy utcára kergetett
egyszer mikor egy bögrét vágott hozzám
a nagy tükör eltört: most már tudom
a törött tükör rossz múltat jelent*

*aztán elbalkult benne az élet
mint letekert rádióban a Karády dal
és hangtalanul puffant a földre
akár a hamvadt cigaretta pernyéje*

*azóta gyakran álmodom
hogy törött bögrék cserepein járok
az öregem után ballagok véres talppal
és egy kancsó tejet próbálok tukmálni rá
de ő csak rizlinget akar.*

[*Boda Magdolna versei*]*legtöbbször*

*legtöbbször az árokparton ültem,
zsebemből vadmálnát szemelgettem,
vagy zsíros kenyeret töntem magamba,
közben pedig néztem, ahogy a hangyák
elboradják a lebullott morzsát;
volt, hogy fűszállal tessékeltem
vissza a házaikba a csigákat,
de nem voltam rossz,*

*és valahol mélyen
ugyanaz a cingár lány maradtam,
még ha a fénykép nem is ezt mutatja,*

*a múlt mellembe szűrődött brosstű,
csak a dísz látszik, gyulladás alatta,
napjaim sora gyermekláncfű,
gyémánt hatású üveggel kirakva,
megtévesztésül,*

*a meséknek egyszer s mindenkorra vége,
kevésbé vagyok királylányka,
mint valaha régen,
papírkoronám elszakadva,*

*nagy álmom lógó szárnyú madár,
vállamon ül, és egyre könnyebb,
kezem tétován remeg,
nem tudja, taszítani vagy ölelni kell,
a mozdulat már régóta
önmagát dönti el.*

BODA MAGDOLNA (1956) Szegeden élő költő. Utóbbi kötete: *Óperenciás lavór víz* (2011).

[42]

HITEL